

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (devátého senátu)

14. září 2017 *

„Veřejná služba – Zaměstnanci EIB – Odměňování – Roční úprava platové stupnice základních platů –
Metoda výpočtu – Hospodářská a finanční krize“

Ve spojených věcech T-504/16 a T-505/16,

Jean-Pierre Bodson, zaměstnanec Evropské investiční banky, s bydlištěm v Lucemburku (Lucembursko), a další zaměstnanci Evropské investiční banky, jejichž jména jsou uvedena v příloze¹,
zastoupení L. Levi, avocat,

žalobci ve věci T-504/16,

Esther Badiola, zaměstnankyně Evropské investiční banky, s bydlištěm v Lucemburku, a další
zaměstnanci Evropské investiční banky, jejichž jména jsou uvedena v příloze¹, zastoupení L. Levi,
avocat,

žalobci ve věci T-505/16,

proti

Evropské investiční bance (EIB), původně zastoupené T. Gilliamsem a G. Nuvolim, poté G. Faedo
a M. Gilliamsem, jako zmocněnci, ve spolupráci s A. Dal Ferro, avocat,

žalované,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 270 SFEU znějící jednak na zrušení rozhodnutí
obsažených ve výplatních páskách za měsíc únor 2013 a následující měsíce, kterými se vůči žalobcům
uplatňuje rozhodnutí správní rady EIB ze dne 18. prosince 2012 a rozhodnutí řídicího výboru EIB ze
dne 29. ledna 2013, jakož i článku uveřejněného na internetových stránkách dne 5. února 2013
a sdělení zaměstnancům ze dne 15. února 2013, jimiž se zaměstnancům oznamuje přijetí těchto dvou
rozhodnutí, a jednak na uložení povinnosti EIB zaplatit žalobcům částku, která odpovídá rozdílu mezi
částkou odměny vyplacenou podle výše uvedených rozhodnutí a odměnou, která se měla vyplatit na
základě systému vyplývajícího z rozhodnutí správní rady EIB ze dne 22. září 2009, jakož i náhradu
škody za újmu, kterou žalobci údajně utrpěli z důvodu ztráty kupní síly a nejistoty spjaté s vývojem
jejich odměňování.

TRIBUNÁL (devátý senát),

ve složení S. Gervasoni, předseda, R. da Silva Passos a K. Kowalik-Bańczyk (zpravodajkyně), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: G. Predonzani, rada,

* Jednací jazyk: francouzština

1 – Seznam dalších žalobců je uveden pouze v příloze znění doručeného účastníkům řízení.

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 4. května 2017,
vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Žalobci, jednak Jean-Pierre Bodson a další fyzické osoby, jejichž jména jsou uvedena v příloze ve věci T-504/16, a jednak Esther Badiola a další fyzické osoby, jejichž jména jsou uvedena v příloze ve věci T-505/16, jsou zaměstnanci Evropské investiční banky (EIB).
- 2 Podle režimu odměňování zaměstnanců EIB se stanoví vyplácení základního platu, odměn a různých příplatků a příspěvků, jakož i pravidelná aktualizace platové stupnice základních platů.

Přijetí metody roční úpravy platové stupnice základních platů

- 3 Odbor lidských zdrojů EIB předložil dne 29. června 2009 řídícímu výboru EIB (dále jen „řídící výbor“) návrh týkající se mimo jiné zavedení nové metody roční úpravy platové stupnice základních platů od roku 2010 na základě inflace. Podle tohoto návrhu měla úprava platové stupnice základních platů pro daný rok odpovídat průměru předpokládané míry inflace pro Lucembursko pro daný rok a zjištěné míry inflace v předcházejících dvou letech.
- 4 Řídící výbor tento návrh dne 30. června 2009 potvrdil a postoupil jej správní radě EIB (dále jen „správní rada“) a podvýboru správní rady pro odměňování (dále jen „podvýbor pro odměňování“).
- 5 Podvýbor pro odměňování po řadě zasedání, z nichž poslední se konalo dne 21. září 2009, přijal kladné doporučení k přijetí takové metody. Toto doporučení zní takto:

„[Podvýbor pro odměňování] podporuje zavedení nového přístupu stran roční úpravy [platové stupnice základních platů] na základě inflace v Lucembursku během tří průběžných let. Tento přístup by se měl použít v období sedmi let. Poté bude rozhodnuto o tom, zda je tento přístup třeba zachovat či změnit. Kromě toho bude posouzeno, zda mechanismus vycházející ze tří průběžných let sleduje reálnou míru inflace. Pokud ne, bude míra úpravy [platové stupnice základních platů] snížena nebo zvýšena tak, aby odpovídala míře inflace. První posouzení a z něj vyplývající úprava budou provedeny v roce 2012 za účelem úpravy [platové stupnice základních platů] v roce 2013. Od uvedeného okamžiku bude úprava prováděna každoročně.“

- 6 Dne 22. září 2009 přijala správní rada rozhodnutí (dále jen „rozhodnutí ze dne 22. září 2009“), kterým se schvaluje doporučení podvýboru pro odměňování. Tímto rozhodnutím tak EIB přijala metodu roční úpravy platové stupnice základních platů na základě inflace (dále jen „metoda z roku 2009“) na sedmileté období.
- 7 Prezident EIB informoval sdělením ze dne 25. září 2009 adresovaným zaměstnancům posledně uvedené o přijetí rozhodnutí ze dne 22. září 2009. V tomto sdělení je vysvětleno, že cílem tohoto rozhodnutí je přijmout jednodušší a transparentnější metodu [úpravy platové stupnice základních platů] s ohledem na dvě cyklické složky, které se týkají jednak „úsilí, které je vyžadováno od [EIB] a jejích zaměstnanců v reakci na hospodářskou krizi, jež spočívá ve značném nárůstu objemu [její] činnosti“, a jednak „pozornosti, kterou vlády a veřejné mínění zaměřují na odměňování a odměny zaměstnanců bank“.

Roční úprava platové stupnice základních platů na rok 2012

- 8 Dne 13. prosince 2011 schválila správní rada rozpočet zaměstnaneckých výdajů na rok 2012, který umožňoval zvýšit platovou stupnici základních platů o 2,8 % podle metody z roku 2009 pro většinu zaměstnanců, tj. pro zaměstnance funkčních skupin C až K, avšak pouze o 1,8 % v případě ostatních zaměstnanců, tj. řídicích pracovníků.

Roční úprava platové stupnice základních platů na rok 2013

- 9 Na podzim roku 2012 řídicí výbor postoupil výboru pro odměňování zaměstnanců EIB (dále jen „výbor pro odměňování“), kterým byl v roce 2010 nahrazen podvýbor pro odměňování, k vyjádření návrh, podle kterého měl být zvýšen rozpočet zaměstnaneckých výdajů na zaměstnance v roce 2013 o 5,1 %. Cílem tohoto navýšení bylo financovat jednak zvýšení výdajů o 1,5 % v souvislosti se získáním vyššího platového stupně, povýšením a přeřazením do jiného stupně a jednak zvýšení platové stupnice základních platů o 3,6 % podle metody z roku 2009, které pro rok 2013 zohlednilo úpravu spočívající ve zvýšení o 0,9 % s cílem zohlednit míru skutečně zjištěné inflace v předcházejících letech.
- 10 Ve vyjádření, které výbor pro odměňování přijal po svých zasedáních konaných ve dnech 22. října, 19. listopadu a 17. prosince 2012 (dále jen „vyjádření z prosince roku 2012“), měl uvedený výbor za to, že vzhledem k hospodářským a sociálním podmínkám, jakož i k politické situaci panující v členských státech nemůže schválit zvýšení rozpočtu zaměstnaneckých výdajů na zaměstnance o 5,1 %, které navrhuje řídicí výbor. Výbor pro odměňování proto jednak doporučil správní radě, aby toto navýšení omezila na 2,3 %, a jednak vyzval řídicí výbor, aby rozhodl o rozložení tohoto zvýšení, jakož i o míře vnitřních zdrojů, které bude případně třeba použít k doplnění uvedeného rozpočtu. Ve stejném vyjádření uvedený výbor rovněž navrhl, aby byla metoda z roku 2009 změněna tak, aby obsahovala ustanovení, která v období hospodářské krize umožní větší flexibilitu.
- 11 Dne 18. prosince 2012 schválila správní rada operační plán EIB na období 2013–2015, v němž bylo stanoveno zvýšení rozpočtu zaměstnaneckých výdajů na zaměstnance v roce 2013 o 2,3 % (dále jen „rozhodnutí ze dne 18. prosince 2012“).
- 12 V interním sdělení, které se týká operačního plánu EIB na období 2013–2015, se uvádí:
- „S ohledem na stávající hospodářskou a politickou situaci a úsporná opatření, která jsou zavedena v řadě členských států, by naši akcionáři [...] měli dát najevo, že k unijním záležitostem je přistupováno stejně jako k vnitrostátním. Rozpočet EIB tudíž zohledňuje snížení vnitrostátních rozpočtů zvýšením rozpočtu [zaměstnaneckých výdajů na zaměstnance] v roce 2013 o 2,3 % [...]“
- 13 Správní rada na zasedání konaném dne 18. prosince 2012 nicméně nebyla proti tomu, aby byl rozpočet zaměstnaneckých výdajů na zaměstnance zvýšen maximálně o další 1 % díky využití vnitřních zdrojů získaných v důsledku tzv. „efektu noria“, který strany definují jakožto úspory, jež jsou dosaženy díky odchodu některých zaměstnanců do důchodu a jejich následnému nahrazení novými, mladšími zaměstnanci, jejichž odměňování je nižší, nebo tím, že prvně uvedení nejsou nahrazeni vůbec, což umožnilo celkové zvýšení různých forem navýšení platu o 3,3 %.
- 14 Dne 23. ledna 2013 zaslalo Generální ředitelství pro personál EIB řídicímu výboru sdělení, v němž jej žádalo o schválení prováděcích opatření k rozhodnutí ze dne 18. prosince 2012. V tomto sdělení bylo zejména uvedeno, že zvýšení rozpočtu zaměstnaneckých výdajů na zaměstnance o 3,3 % neumožňuje zvýšit platovou stupnici základních platů v souladu s metodou z roku 2009 o 3,6 %. Vzhledem k tomu, že ze zvýšení rozpočtu zaměstnaneckých výdajů na zaměstnance mělo být rovněž financováno zvýšení o 1,5 % v souvislosti se získáním vyššího platového stupně, povýšením a přeřazením do jiného stupně,

navrhlo Generální ředitelství pro personál zvýšit platovou stupnici základních platů pouze o 1,8 %, tj. zvýšit uvedenou platovou stupnici o polovinu méně než činila míra zvýšení stanovená podle metody z roku 2009.

- 15 Dne 29. ledna 2013 schválil řídicí výbor prováděcí opatření k rozhodnutí ze dne 18. prosince 2012, které navrhlo Generální ředitelství pro personál (dále jen „rozhodnutí ze dne 29. ledna 2013“).
- 16 Dne 5. února 2013 byli zaměstnanci informováni článkem, který byl uveřejněn na intranetových stránkách EIB (dále jen „článek ze dne 5. února 2013“), o tom, že řídicí výbor schválil dne 29. ledna 2013 rozpočet zaměstnaneckých výdajů, a zejména o stanovení zvýšení platové stupnice základních platů o 1,8 %.
- 17 Dne 15. února Generální ředitelství pro zaměstnance EIB rovněž vyrozumělo zaměstnance EIB sdělením o roční úpravě platové stupnice základních platů na rok 2013 (dále jen „sdělení ze dne 15. února 2013“).
- 18 Roční úprava platové stupnice základních platů na rok 2013 podle rozhodnutí ze dne 18. prosince 2012 a 29. ledna 2013 byla poprvé uplatněna ve výplatních páskách žalobců za měsíc únor 2013.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 19 Návrhy došlými kanceláři Soudu pro veřejnou službu Evropské unie dne 8. května 2013 podali žalobci, jakož i dva další zaměstnanci EIB, projednávané žaloby, které byly zapsány pod čísly F-41/13 a F-43/13.
- 20 Dopisem doručeným kanceláři Soudu pro veřejnou službu dne 13. listopadu 2013 vyrozuměl zástupce žalobců ve věci F-41/13 Soud pro veřejnou službu o tom, že dva další zaměstnanci uvedení v bodě 19 výše berou svou žalobu zpět.
- 21 Usnesením ze dne 9. prosince 2013 rozhodl předseda třetího senátu Soudu pro veřejnou službu o tom, že se jména dvou osob uvedených výše v bodech 19 a 20 vyškrtávají ze seznamu žalobců.
- 22 Organizačními procesními opatřeními, jež byla přijata podle čl. 55 odst. 2 písm. b) jednacího řádu Soudu pro veřejnou službu, vyzval posledně uvedený dne 13. února 2014 účastníky řízení ve věcech F-41/13 a F-43/13, aby se vyjádřili k případným důsledkům, jež je třeba vyvodit z rozsudků ze dne 12. února 2014, Bodson a další v. EIB (F-83/12, EU:F:2014:15), a ze dne 12. února 2014, Bodson a další v. EIB (F-73/12, EU:F:2014:16). Účastníci řízení této žádosti ve stanovené lhůtě vyhověli.
- 23 Usnesením ze dne 16. června 2014 předseda třetího senátu Soudu pro veřejnou službu přerušil řízení ve věcech F-41/13 a F-43/13 až do vyhlášení rozsudků, jimiž se ukončí řízení ve věcech T-240/14 P a T-241/14 P, Bodson a další v. EIB týkajících se kasačních opravných prostředků podaných proti rozsudkům ze dne 12. února 2014, Bodson a další v. EIB (F-83/12, EU:F:2014:15), a ze dne 12. února 2014, Bodson a další v. EIB (F-73/12, EU:F:2014:16), jelikož žalobci vznesli ve dvou projednávaných věcech žalobní důvod vycházející z porušení podstatných podmínek svých zaměstnaneckých smluv podobně jako navrhovatelé ve věcech T-240/14 P a T-241/14 P.
- 24 Soud pro veřejnou službu po vyhlášení rozsudků ze dne 26. února 2016, Bodson a další v. EIB (T-241/14 P, EU:T:2016:103), a ze dne 26. února 2016, Bodson a další v. EIB (T-240/14 P, EU:T:2016:104), znovu zahájil řízení a organizačními procesními opatřeními, jež byla přijata podle čl. 55 odst. 2 písm. b) jednacího řádu Soudu pro veřejnou službu, vyzval dne 3. března 2016 účastníky řízení, aby se vyjádřili k případným důsledkům, jež je třeba vyvodit z uvedených rozsudků. Účastníci řízení této žádosti ve stanovené lhůtě vyhověli.

- 25 Podle článku 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) 2016/1192 ze dne 6. července 2016 o přenesení pravomoci rozhodovat v prvním stupni spory mezi Evropskou unií a jejími zaměstnanci na Tribunál (Úř. věst. 2016, L 200, s. 137) byly věci F-41/13 a F-43/13 přeneseny na Tribunál ve stavu, v jakém se nacházely ke dni 31. srpna 2016. Věc F-41/13 byla zapsána pod číslem T-504/16 a věc F-43/13 pod číslem T-505/16.
- 26 Organizačními procesními opatřeními, jež byla přijata podle čl. 89 odst. 3 písm. d) jednacího řádu Tribunálu, vyzval posledně uvedený dne 3. února 2017 EIB k předložení několika textů, které nebyly zveřejněny v *Úředním věstníku Evropské unie* a jsou součástí právního rámce projednávaných věcí, a zejména přílohy 3 zápisu PV/09/09 ze zasedání správní rady ze dne 22. září 2009, v níž je uvedeno rozhodnutí ze dne 22. září 2009. EIB této žádosti ve stanovené lhůtě vyhověla.
- 27 Rozhodnutím ze dne 7. března 2017 spojil předseda devátého senátu Tribunálu po vyslechnutí účastníků řízení v souladu se článkem 68 jednacího řádu věci T-504/16 a T-505/16 pro účely ústní části řízení a rozhodnutí, jímž se končí řízení.
- 28 Žalobci navrhuji v rozsahu, v němž se to týká každého z nich, aby Tribunál:
- zrušil:
 - rozhodnutí obsažená v jejich výplatních páskách za měsíc únor 2013, kterými se uplatňují rozhodnutí ze dne 18. prosince 2012 a 29. ledna 2013;
 - všechna rozhodnutí obsažená v následných výplatních páskách, jimiž se uplatňují tatáž rozhodnutí;
 - a v případě potřeby článek ze dne 5. února 2013 a sdělení ze dne 15. února 2013;
 - uložil EIB zaplatit:
 - z důvodu odškodnění finanční újmy náhradu škody předběžně stanovenou ve výši 30 000 eur na každého žalobce jednak na základě rozdílu mezi výslednou částkou, k níž vedlo uplatnění výše uvedených rozhodnutí, a režimem podle metody z roku 2009 po jeho uplatnění od 1. ledna 2013, včetně úroků z prodlení podle sazby Evropské centrální banky (ECB) pro její hlavní refinanční operace navýšené o tři procentní body, a jednak na základě náhrady škody utrpěné z důvodu ztráty jejich kupní síly;
 - 1 000 eur na každého žalobce z důvodu náhrady nemajetkové újmy;
 - EIB případně v rámci procesních organizačních opatření vyzval k předložení následujících dokumentů, nepředloží-li je sama:
 - zápis z jednání správní rady ze dne 18. prosince 2012;
 - zápis z jednání řídicího výboru ze dne 29. ledna 2013;
 - sdělení odboru pro lidské zdroje (zaměstnance) RH/P&O/2009-0083 ze dne 26. června 2009 a sdělení personnel/ASP/2013-5 ze dne 23. ledna 2013;
 - přílohu 3 zápisu z jednání správní rady PV/09/09 ze dne 22. září 2009;
 - operační plán své činnosti na období 2013–2015;
 - uložil EIB náhradu nákladů řízení.

29 EIB navrhuje, aby Tribunál:

- žalobu zamítl;
- uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K organizačním procesním opatřením požadovaným žalobci

- 30 Žalobci navrhují, aby Tribunál přijal organizační procesní opatření, v nichž EIB nařídí, aby předložila určité dokumenty, nepředloží-li je sama.
- 31 Je však třeba předně konstatovat, že žalobci vzali na vědomí, že EIB požadované dokumenty předložila v příloze žalobní odpovědi, avšak konstatovali, že rozhodnutí ze dne 22. září 2009 předloženo nebylo.
- 32 Dále je třeba konstatovat, že Tribunál organizačními procesními opatřeními, která jsou uvedena v bodě 26 výše, vyzval EIB, aby předložila rozhodnutí ze dne 22. září 2009. EIB této žádosti ve stanovené lhůtě vyhověla.
- 33 O návrhu na přijetí organizačních procesních opatření, kterých se žalobci domáhali, proti již není namístě rozhodovat.

K návrhovým žádáním směřujícím ke zrušení

- 34 Tribunál má za to, že je třeba zkoumat zvláště návrhová žádání směřující ke zrušení článku ze dne 5. února 2013 a sdělení ze dne 15. února 2013, a zvláště návrhová žádání směřující ke zrušení rozhodnutí obsažených ve výplatních páskách žalobců za měsíc únor 2013 a měsíce následující.

K návrhovým žádáním směřujícím proti článku ze dne 5. února 2013 a sdělení ze dne 15. února 2013

- 35 Úvodem je třeba zaprvé připomenout, že se na čistě vnitřní spory mezi EIB a jejími zaměstnanci vztahuje zvláštní režim. Na tyto spory, jež lze přirovnat vzhledem k jejich povaze ke sporům mezi orgány Evropské unie a jejich úředníky či zaměstnanci, se vztahuje pravomoc Soudního dvora Evropské unie podle článku 270 SFEU a článku 50a statutu Soudního dvora Evropské unie (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. června 1976, Mills v. EIB, 110/75, EU:C:1976:88, body 5 až 18, ze dne 23. února 2001, De Nicola v. EIB, T-7/98, T-208/98 a T-109/99, EU:T:2001:69, body 93, 94 a 100).
- 36 Dále je třeba uvést, že správní rada přijala dne 20. dubna 1960 pracovní řád zaměstnanců, který se použije na zaměstnance EIB a naposledy byl změněn, pokud jde o projednávaný spor, dne 1. ledna 2009 (dále jen „pracovní řád zaměstnanců“). V článku 41 prvním pododstavci pracovního řádu zaměstnanců se stanoví, že „jakékoli individuální spory mezi [EIB] a jejími zaměstnanci budou předloženy Soudnímu dvoru [Evropské unie].“
- 37 Pokud jde tudíž o spory mezi EIB a jejími zaměstnanci, mohou být Tribunálu předloženy pouze spory individuální povahy. Z toho vyplývá, že byt zaměstnanci EIB mohou za určitých podmínek v rámci individuálního sporu namítat protiprávnost opatření s obecnou působností, nejsou oprávněni přímo navrhnout jejich zrušení (v tomto smyslu rozsudek ze dne 28. září 2011, De Nicola v. EIB, F-13/10, EU:F:2011:161, bod 54).

- 38 Zadruhé z ustálené judikatury vyplývá, že ryze informativní akt, kterým nemohou být dotčeny zájmy adresáta ani změněno jeho právní postavení v porovnání s jeho postavením před obdržení uvedeného aktu, nemůže být napaden žalobou na neplatnost (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. prosince 2012, *Sina Bank v. Rada*, T-15/11, EU:T:2012:661, body 30 a 31 a citovaná judikatura).
- 39 V projednávané věci, na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, článek ze dne 5. února 2013 a sdělení ze dne 15. února 2013 slouží pouze k tomu, aby byli zaměstnanci EIB informováni o přijetí rozhodnutí ze dne 29. ledna 2013, jehož cílem je vyvolat právní účinky ve vztahu k určité kategorii osob, a sice zaměstnanců EIB, která je určena obecně a abstraktně, a představuje tudíž akt s obecnou působností. Z toho vyplývá, že tento článek a toto sdělení nepředstavují samy o sobě akty s individuální působností a dále že nemohou nepříznivě zasahovat do právního postavení, jelikož mají pouze informativní povahu.
- 40 Návrhová žádání směřující ke zrušení článku ze dne 5. února 2013 a sdělení ze dne 15. února 2013 jsou tudíž z dvojího důvodu nepřipustná.

K návrhovým žádáním směřujícím proti rozhodnutím obsaženým ve výplatních páskách žalobců za měsíc únor 2013 a následující měsíce

- 41 Žalobci v podobě námitky tvrdí, že rozhodnutí ze dne 18. prosince 2012 a ze dne 29. ledna 2013, která byla uplatňována prostřednictvím rozhodnutí obsažených v jejich výplatních páskách za měsíc únor 2013 a následující měsíce, jsou protiprávní.
- 42 Na podporu této námitky protiprávnosti vznášejí žalobci tři žalobní důvody, přičemž první vychází z porušení rozhodnutí ze dne 22. září 2009, druhý z porušení zásady ochrany legitimního očekávání a třetí z porušení základních podmínek jejich zaměstnaneckých smluv.
- 43 V prvním žalobním důvodu žalobci tvrdí, že rozhodnutí ze dne 18. prosince 2012 a ze dne 29. ledna 2013 jsou protiprávní, neboť pokud jde o úpravu platové stupnice základních platů pro rok 2013, byla přijata v rozporu s metodou z roku 2009, jež byla přijata rozhodnutím ze dne 22. září 2009.
- 44 V tomto ohledu EIB nezpochybňuje skutečnost, že uplatnění metody z roku 2009 mělo vést ke zvýšení platové stupnice základních platů o 3,6 % v roce 2013, a tudíž zvýšení uvedené stupnice o 1,8 %, které vyplývá z rozhodnutí ze dne 18. prosince 2012 a ze dne 29. ledna 2013, ji vedlo k tomu, že se pro rok 2013 od této metody odchýlila.
- 45 EIB však tvrdí, že neměla povinnost uplatnit metodu z roku 2009 pro rok 2013. Zaprvé vysvětluje, že tato metoda byla pouze vnitřní směrnici nezávazné povahy. Zadruhé správní rada podle ní ostatně rozhodnutím ze dne 18. prosince 2012 uvedenou metodu změnila. Zatřetí EIB uvádí, že kontext hospodářské krize každopádně zakládal případ vyšší moci odůvodňující odchylku od této metody.
- 46 Předně je třeba připomenout, že byť mají vztahy mezi žalobci a EIB smluvní původ, spadají v zásadě pod regulační režim (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 12. února 2014, *Bodson a další v. EIB*, F-83/12, EU:F:2014:15, bod 107, a ze dne 12. února 2014, *Bodson a další v. EIB* (F-73/12, EU:F:2014:16, bod 55). Článek 29 jednacího řádu EIB, z něhož se od dubna 2012 stal článek 31 uvedeného jednacího řádu, totiž stanovil, že správní rada stanovuje předpisy týkající se zaměstnanců EIB a že řídicí výbor přijímá pravidla k jejich provádění.
- 47 V článku 20 prvním pododstavci pracovního řádu zaměstnanců je v této souvislosti stanoveno, že „[p]latová stupnice základních platů, které se týkají funkčních skupin vymezených v článku 14, je uvedena v [příloze I [uvedeného] pracovního řádu“. V příloze I uvedeného pracovního řádu se stanoví, že „[p]latová stupnice základních platů je pravidelně aktualizována.“

- 48 Je třeba upřesnit, že EIB má na základě těchto ustanovení posuzovací pravomoc k tomu, aby stanovila a jednostranně změnila složky odměňování svých zaměstnanců (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 26. února 2016, Bodson a další v. EIB, T-241/14 P, EU:T:2016:103, body 51 a 57, a ze dne 26. února 2016, Bodson a další v. EIB, T-240/14 P, EU:T:2016:104, body 39 a 44), a tudíž i k tomu, aby stanovila a aktualizovala platovou stupnici základních platů těchto zaměstnanců.
- 49 EIB se nicméně v rámci této posuzovací pravomoci může předem a na určité období rozhodnout o vymezení kritérií pro stanovení a následně rozhodnout o pravidelných aktualizacích platové stupnice základních platů jejích zaměstnanců, a tudíž se zavázat k tomu, že bude dodržovat uvedená kritéria během tohoto období při ročních úpravách uvedené platové stupnice (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 5. června 1973, Komise v. Rada, 81/72, EU:C:1973:60, bod 11, ze dne 26. června 1975, Komise v. Rada, 70/74, EU:C:1975:93, body 20 a 21, a ze dne 24. listopadu 2010, Komise v. Rada, C-40/10, EU:C:2010:713, body 64 a 71).
- 50 V projednávané věci je nesporné, že správní rada rozhodnutím ze dne 22. září 2009 přijala metodu roční úpravy platové stupnice základních platů, která měla být uplatňována po dobu sedmi let.
- 51 Za těchto podmínek je zaprvé třeba určit, zda je tato metoda závazná, jak tvrdí žalobci, či zda, je pouze vnitřní směrnici, jak tvrdí EIB.
- 52 V tomto ohledu je předně třeba uvést, že rozhodnutí ze dne 22. září 2009 přijala na základě návrhu řídicího výboru a po vyjádření podvýboru pro odměňování správní rada, která byla podle tehdy použitelného znění článku 29 jednacího řádu EIB orgánem příslušným k přijímání předpisů týkajících se zaměstnanců.
- 53 Dále není zpochybňováno, že metoda z roku 2009, která je uvedena v bodech 3 a 5 výše, stanoví přesně a taxativně kritéria, podle nichž lze každý rok vypočítat úpravu platové stupnice základních platů, a to na dobu sedmi let. Správní rada tudíž přijetím této metody přijala konkrétní ustanovení k provádění čl. 20 prvního pododstavce pracovního řádu zaměstnanců a přílohy I tohoto pracovního řádu, jejichž cílem je vymežit, a tudíž omezit posuzovací pravomoc EIB při stanovení roční úpravy platové stupnice základních platů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. listopadu 2010, Komise v. Rada, C-40/10, EU:C:2010:713, body 67 a 68).
- 54 Konečně, ze znění rozhodnutí ze dne 22. září 2009 a z okolností, jež předcházely jeho přijetí, vyplývá, že – na rozdíl od toho, co tvrdí EIB – EIB hodlala s tímto rozhodnutím spojit závazné právní účinky, čímž uvedené rozhodnutí nelze považovat za pouhou vnitřní směrnici, od níž by se EIB mohla odchýlit, pokud by tuto odchylku odůvodnila (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. června 1973, Komise v. Rada, 81/72, EU:C:1973:60, bod 8).
- 55 Toto konstatování nelze vyvrátit ani argumenty EIB, které vycházejí zaprvé z okolnosti, že metoda z roku 2009 stanovila, že v roce 2013 dojde k úpravě, zadruhé ze skutečnosti, že tato metoda neobsahuje na rozdíl od služebního řádu úředníků Evropské unie a pracovního řádu ostatních zaměstnanců Evropské unie žádný režim pro výjimku, zatřetí z okolnosti, že ve vyjádření z prosince roku 2012 výbor pro odměňování navrhl, aby byla během let hospodářské krize přijata větší flexibilita, a začtvrté ze skutečnosti, že metoda z roku 2009, která byla v roce 2011 použita jen s obtížemi, byla v roce 2012 použita pouze na některé kategorie zaměstnanců.
- 56 Zaprvé mechanismus upřesnění stanovený pro rok 2013, který byl přesně vymezen podle metody z roku 2009, je součástí prováděcích pravidel k této metodě. Jediným cílem tohoto upřesnění bylo pouze opravit pro rok 2013 úpravu platové stupnice základních platů za předpokladu, že použití metody z roku 2009 na období let 2010–2012 by nevedlo k indexaci této platové stupnice podle skutečně zjištěné míry inflace během těchto let. Dále je třeba zdůraznit, jak bylo uvedeno v bodě 9 výše, že zvýšení platové stupnice základních platů o 3,6 %, které vyplývalo z uplatnění metody z roku

2009 pro rok 2013, mimo jiné zohledňuje upřesnění stanovené v roce 2013. Toto upřesnění tudíž není výjimkou, která by EIB umožňovala odchýlit se od této metody, ani skutečností prokazující nezávaznou povahu metody z roku 2009, ale naopak dodatečným důkazem, který posiluje závaznost této metody.

- 57 Zadruhé je jisté nesporné, že na rozdíl od přílohy XI služebního řádu úředníků Evropské unie, který byl původně stanoven nařízením Rady (EHS, Euratom, ESUO) č. 259/68 ze dne 29. února 1968, kterým se stanoví služební řád úředníků Evropských společenství a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropských společenství a kterým se stanoví zvláštní opatření dočasně použitelná na úředníky Komise (Úř. věst. 1968, L 56, s. 1; Zvl. vyd. 01/02, s. 5), neobsahuje rozhodnutí ze dne 22. září 2009 žádné ustanovení, které by umožňovalo odchýlit se od metody z roku 2009 v případě, že by bylo konstatováno zhoršení hospodářské a sociální situace v rámci Unie. Existence či neexistence režimu odchylek je však sama o sobě irelevantní pro účely určení toho, zda metoda z roku 2009 má závaznou či nezávaznou povahu.
- 58 Zatřetí výbor pro odměňování výslovně ve vyjádření z prosince roku 2012 navrhl, aby byla metoda z roku 2009 změněna tak, aby do ní byla vložena ustanovení, která by umožňovala větší flexibilitu pro případ hospodářské krize, což spíše potvrzuje, že v případě neexistence takové změny měla být v roce 2013 použita metoda z roku 2009.
- 59 Začtvrté okolnost, že metoda z roku 2009 byla v roce 2012 uplatněna pouze částečně, jelikož na část zaměstnanců, a sice na řídicí pracovníky, se uplatnila roční úprava platové stupnice základních platů, jež byla nižší oproti úpravě stanovené touto metodou, nemá vliv na konstatování, že tato metoda, která byla ostatně v roce 2010 a 2011 řádně použita na veškeré zaměstnance, má závaznou povahu.
- 60 Z toho vyplývá, že EIB se přijetím rozhodnutí ze dne 22. září 2009 na základě autonomního rozhodnutí zavázala dodržovat metodu z roku 2009 po dobu jeho platnosti, tj. po dobu sedmi let, při výkonu posuzovací pravomoci vyplývající z pracovního řádu zaměstnanců. EIB se tudíž nemůže dovolávat v rámci roční úpravy platové stupnice základních platů svých zaměstnanců prostoru pro uvážení, který by překračoval rámec kritérií stanovených v této metodě (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. listopadu 2010, Komise v. Rada, C-40/10, EU:C:2010:713, bod 71).
- 61 Kromě toho je třeba konstatovat, že kritéria stanovená metodou z roku 2009 umožňují přesně stanovit částku zvýšení platové stupnice základních platů, již je třeba každý rok přijmout, takže tato metoda neponechává EIB při přijetí rozhodnutí, kterými se tato platová stupnice každoročně upravuje, žádný prostor pro uvážení. To bylo mimo jiné v okamžiku přijetí této metody i záměrem správní rady. Ze sdělení prezidenta EIB ze dne 25. září 2009, které je uvedeno v bodě 7 výše, totiž vyplývá, že správní rada hodlala podmínit pravidelnou aktualizaci platové stupnice základních platů uplatněním „jednodušší a transparentnější“ metody.
- 62 Za těchto okolností je třeba odmítnout argument EIB, který vychází z neexistence právní závaznosti metody z roku 2009 či z její údajné flexibility.
- 63 Dále je třeba ověřit, zda metoda z roku 2009 byla v roce 2013 dosud v platnosti, jak tvrdí žalobci, či zda byla k tomuto datu změněna rozhodnutím ze dne 18. prosince 2012, jak tvrdí EIB.
- 64 V tomto ohledu je třeba uvést, že rozhodnutí ze dne 18. prosince 2012 nejenže neobsahuje žádné ustanovení, kterým by bylo rozhodnutí ze dne 22. září 2009 zrušeno, pozastaveno či změněno, ale neobsahuje ani žádný odkaz na toto rozhodnutí.
- 65 Dále je třeba poznamenat, že tato rozhodnutí, byť byla obě přijata týž orgánem a stejným postupem, mají odlišnou povahu a odlišný předmět. Ač bylo rozhodnutí ze dne 22. září 2009 přijato v rámci vypracování rozpočtu na rok 2010, má povahu nařizovacího a víceletého aktu v rozsahu, v němž stanoví metodu, kterou se vymezuje na období několika let roční úprava jedné ze složek odměňování zaměstnanců, a sice platové stupnice základních platů. Rozhodnutí ze dne 18. prosince 2012 je naopak

aktem rozpočtové povahy, kterým se přijímá operační plán EIB na období 2013–2015 a jež v tomto rámci stanovuje míru zvýšení rozpočtu zaměstnaneckých výdajů na zaměstnance pro určitý rok, v projednávané věci pro rok 2013, a o němž se netvrdí, že by obsahovalo nařizovací ustanovení o odměňování zaměstnanců EIB.

- 66 Za těchto podmínek nelze rozhodnutí ze dne 18. prosince 2012 považovat za rozhodnutí, kterým by se změnila metoda z roku 2009. Dále je třeba poznamenat, že totéž platí ze stejných důvodů pro rozhodnutí ze dne 29. ledna 2013, a to zejména vzhledem k tomu, že ho vydal řídicí výbor, a nikoli správní rada.
- 67 Zatřetí je třeba zkoumat argument EIB, který vychází z toho, že hospodářské podmínky, které panovaly na podzim roku 2012, představují případ vyšší moci, který odůvodňuje, aby metoda z roku 2009 nebyla použita v roce 2013.
- 68 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury platí, že i když pojem vyšší moc nepředpokládá absolutní nemožnost, vyžaduje nicméně, aby neuskutečnění dotčeného plnění bylo způsobeno neobvyklými a nahodilými událostmi nezávislými na tom, kdo se jich dovolává, jejichž důsledkům nemohlo být i přes veškerou vynaloženou péči zabráněno (rozsudky ze dne 8. března 1988, *McNicholl*, 296/86, EU:C:1988:125, bod 11, ze dne 4. března 2010, *Komise v. Itálie*, C-297/08, EU:C:2010:115, bod 85, a ze dne 30. června 2016, *Jinan Meide Casting v. Rada*, T-424/13, EU:T:2016:378, bod 76).
- 69 V projednávané věci vyplývá z odůvodnění vyjádření z prosince roku 2012, které bylo připomenuto v bodě 10 výše, jakož i ze znění vnitřního sdělení, které je zmíněno v bodě 12 výše, že EIB se v rozhodnutích ze dne 18. prosince 2012 a ze dne 29. ledna 2013 odchýlila od metody z roku 2009, aby zohlednila hospodářské a sociální podmínky a politickou situaci v členských státech a vytvořila dojem, že k unijním záležitostem je přístupováno stejně jako k vnitrostátním.
- 70 Je však nutno konstatovat, že byť EIB zohlednila situaci hospodářské krize, nepředložila žádnou konkrétní skutečnost či vyčíslení, které by se týkalo závažnosti této krize a jejího dopadu na vlastní finanční situaci. EIB zejména neprokázala ani netvrdí, že by jí bylo znemožněno financovat výdaje vyplývající z použití metody z roku 2009, jak bylo původně navrhováno generálním ředitelstvím pro zaměstnance a následně řídicím výborem, či že by to pro ni bylo velmi obtížné.
- 71 Ze znění sdělení prezidenta EIB ze dne 25. září 2009 pro zaměstnance dále vyplývá, že EIB zohlednila kontext hospodářské krize při přijímání metody z roku 2009. Za těchto podmínek a vzhledem k tomu, že EIB neodkazuje na zhoršení hospodářské situace v období od září 2009 do podzimu roku 2012, EIB neprokázala ani to, že hospodářské podmínky panující v okamžiku přijetí rozhodnutí ze dne 18. prosince 2012 a ze dne 29. ledna 2013 nebylo možné předvídat v okamžiku přijetí rozhodnutí ze dne 22. září 2009.
- 72 Z toho vyplývá, že EIB neprokázala, že by hospodářské a sociální podmínky nebo závažné politické zájmy, jichž se dovolává, představovaly neobvyklé a nepředvídatelné okolnosti, jejichž důsledkům nemohla i přes vynaloženou péči zabránit, a které by tudíž zakládaly případ vyšší moci.
- 73 Za těchto podmínek a s ohledem na okolnost, která byla uvedena v bodech 57 a 61 výše, že metoda z roku 2009 neobsahuje žádný režim výjimky a neponechává EIB žádný prostor pro uvážení, nemohla situace hospodářské krize, které se dovolává EIB, odůvodnit úpravu platové stupnice základních platů jejích zaměstnanců v roce 2013, která je nižší než úprava vyplývající z metody z roku 2009.
- 74 Z výše uvedeného proto vyplývá, aniž by bylo nutné zkoumat druhý a třetí žalobní důvod vznesený žalobci, že rozhodnutí ze dne 18. prosince 2012 a ze dne 29. ledna 2013 jsou v rozporu s rozhodnutím ze dne 22. září 2009, a prvně uvedená rozhodnutí jsou tudíž protiprávní.

- 75 Z toho důvodu jsou rozhodnutí obsažená ve výplatních páskách žalobců za měsíc únor 2013 a následující měsíce, která byla přijata na základě rozhodnutí ze dne 18. prosince 2012 a ze dne 29. ledna 2013, o zvýšení platové stupnice základních platů žalobců pouze o 1,8 %, rovněž protiprávní, a musí být proto zrušena.

K návrhovým žádáním směřujícím k náhradě škody

- 76 Stran finanční újmy, které se dovolávají žalobci, je zaprvé třeba připomenout, že EIB má podle článku 266 SFEU povinnost přijmout opatření, která vyplývají z tohoto rozsudku, a zejména v souladu se zásadou legality přijmout jakýkoli akt, který spravedlivě vyrovná znevýhodnění vyplývající pro žalobce ze zrušených aktů (viz rozsudek ze dne 15. září 2005, *Casini v. Komise*, T-132/03, EU:T:2005:324, bod 98 a citovaná judikatura), aniž je tím dotčena možnost, aby žalobci následně podali žalobu proti opatřením přijatým EIB k výkonu tohoto rozsudku. Za těchto podmínek jsou návrhová žádání žalobců směřující k náhradě finanční újmy předčasná (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 7. června 2011, *Larue a Seigneur v. ECB*, F-84/09, EU:F:2011:71, bod 64, a ze dne 29. září 2011, *Bowles a další v. ECB*, F-114/10, EU:F:2011:173, body 79 a 80).
- 77 Zadruhé k morální újmě, o níž žalobci tvrdí, že ji utrpěli, je třeba připomenout, že podle judikatury zrušení aktu stíženého vadou protiprávnosti může samo o sobě představovat přiměřené zadostiučinění, v zásadě dostatečné pro veškerou morální újmu, kterou takový akt mohl způsobit, pokud žalující strana neprokáže, že utrpěla morální újmu oddělitelnou od protiprávnosti zakládající zrušení, a která nemůže být plně napravena tímto zrušením (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 7. února 1990, *Culin v. Komise*, C-343/87, EU:C:1990:49, body 27 až 29, a ze dne 9. prosince 2010, *Komise v. Strack*, T-526/08 P, EU:T:2010:506, bod 58).
- 78 V projednávané věci žalobci pouze odkazují na morální újmu, která vznikla z toho důvodu, že se ocitli v nejistotě stran vývoje svého odměňování, ale nevysvětlují závažnost a důsledky, jež pro ně z této nejistoty vyplývaly. Z článku ze dne 5. února 2013 a ze sdělení ze dne 15. února 2013 kromě toho vyplývá, že žalobci byli informováni o úrovni této úpravy ještě předtím, než obdrželi výplatní pásky za měsíc únor 2013, v nichž byla poprvé uplatněna úprava platové stupnice základních platů o 1,8 %, o které bylo rozhodnuto pro rok 2013, a proto nelze prokázat nejistotu, které se dovolávají. Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že žaloba neobsahuje sebemenší poznatek stran rozsahu morální újmy, kterou údajně utrpěli žalobci, ani stran otázky, zda by bylo možné tuto újmu plně napravit zrušením napadených rozhodnutí či nikoli.
- 79 Vzhledem k výše uvedenému je třeba návrhová žádání žalobců směřující k náhradě škody zamítnout.

K nákladům řízení

- 80 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 81 Vzhledem k tomu, že žalobci požadovali náhradu nákladů řízení a EIB neměla v podstatné části svých návrhových žádání úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (devátý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Rozhodnutí Evropské investiční banky (EIB), kterými se provádí rozhodnutí správní rady EIB ze dne 18. prosince 2012 a rozhodnutí řídicího výboru EIB ze dne 29. ledna 2013 a která jsou obsažena ve výplatních páskách za měsíc únor 2013 a následné měsíce Jean-Pierre Bodsona a dalších zaměstnanců EIB, jejichž jména jsou uvedena v příloze ve věci T-504/16, a dále Esther Badiola a dalších zaměstnanců EIB, jejichž jména jsou uvedena v příloze ve věci T-505/16, se zrušují.**
- 2) **Ve zbývajících částech žaloby zamítají.**
- 3) **EIB se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Gervasoni

da Silva Passos

Kowalik-Bańczyk

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 14. září 2017.

Podpisy.